

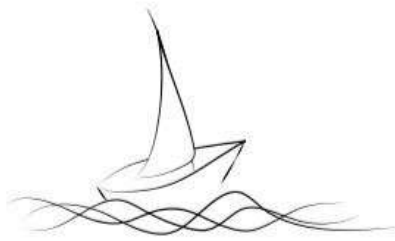
El periodista que navega pels Evangelis

Xavier Pete Vega

Centenars de periodistes en actiu van ser-ne alumnes i ara l'entrevisten llibre rere llibre i exclusiva rere exclusiva. Però poc se sap dels mestres de l'Antoni Batista alumne que, atrevit i investigador model de temàtiques de difícil naturalesa, de polítiques a religioses, n'han guiat les brúixoles des del far que enlluerna els seus dies: Torredembarra.

Hi ha un moment del dia que separa el matí i la tarda en dues meitats: les quatre, les setze zero zero. Una hora que talla, per exemple, l'escàs sol hivernal del migdia i les imminents sortides amb anorac de la feina i de l'escola de la tarda d'un mes de març glaçat com el que freqüenta ciutats marineres com pot ser la de Torredembarra, al Tarragonès, la comarca que imita als mapes la silueta d'un cranc amb les pinces obertes. El dringueig de para-sols a les terrasses encara mortes es fon amb les campanades horàries quan el periodista Antoni Batista (Barcelona, 1952) apareix per una cantonada de l'Església de Sant Pere Apòstol britànicament puntual. A les quatre, com la xifra dels autors dels Evangelis canònics: Mateu, Marc, Lluç i Joan.

De camí a la primera terrassa oberta, Batista passa la seva particular llista de les cases apinyades que ombreja el recinte religiós: "aquí va néixer el capellà [mossèn Joaquim Gras] i de petits hi jugàvem i, allà, [assenyala amb el dit]

“Els evangelistes actuaven com a comunicadors sense saber-ho”

ho va fer el gran periodista Joan Mañé i Flaquer, parent del meu besavi”. Amb ell, en canvi, no hi va jugar però hi comparteix professió, a diferència dels evangelistes que, “actuants com a comunicadors sense saber que ho estaven fent”, van deixar per escrit en pocs anys tot allò que els havia suggerit Jesucrist, “l'editor de tots quatre”, i que constata al llibre *Els portaveus de Déu* (Fragmenta, 2022). Resultarà que la sopa d'all ja estava descoberta molt abans.

Una obra amb què l'autor es posa a la pell d'uns homes que van ser intents de periodistes a les ordres del relator cristià més important. La finalitat, difondre als quatre vents els seus discursos i personificar el primer cas del ja tan utilitzat fenomen de l'intrusisme laboral, “sense ser intrusos de ningú perquè encara no en tenien arrelada la disciplina acadèmica”, precisa. Per això, cap dels quatre podia sofrir l'angoixa tan periodística de tenir l'exclusiva a les mans i no haver-la difós el primer. “Estaven tan segurs de la potència del missatge que ni s'ho plantejaven”. I, amb un estil de refinada observació comparativa, Batista fa un símil graciós: “Els primers profetes, abans que la Paraula de Déu es convertís en home [Jesucrist], podien ser el *The New York Times*, l'*ABC* o *La Vanguardia*”.

Es tracta de la primera campanya publicitària envers l'home nascut en un estable i criat entre fusta treballada i xarxes de pescar (“¡network!”, però sense Intel·ligència Artificial). “¿Veus com tot està relacionat?, els anys, els segles, els mil·lennis canvien les coses, ¡però no tot, com l'aire que ara passa!”. Mentrestant, la brisa que circula per la terrassa, ara mig marina, fa recordar al comunicador els coneixements marítims que ha après de la seva esposa (doctora en Enginyeria Nàutica) i els que ha conegut des de petit a les portes del Mediterrani, al poble dels seus avantpassats: “Dels carruatges i els llums d'oli de la casa del carrer Major dels meus avis no en queda res: en cinquanta anys, jo he conegut

Batista ha creat un pont per unir dos mons que s'ignoraven: el pinyol del cristianisme i l'ofici de periodista

més canvis que tots els que en van viure els cinquanta anteriors”.

“¿Té tarragonisme la seva concepció dels Evangelis, doncs?”, escombria cap a casa. Uns segons per pensar-se la resposta, com un bergantí que es prepara per desplegar les veles al vent (¡Raimon!), i canta: “No puc entendre el missatge dels missatges sense entendre la llengua llatina, i el llatí no s'entén sense la petjada romana a Tàrraco”. Res millor que l'experiència d'un mateix, el *background* de l'home de la segona promoció de periodistes sortits d'una universitat, l'Autònoma de Barcelona, per navegar (amb quadern de bitàcola) pels mars

de la metàfora, la figura retòrica que Batista sempre porta a la butxaca. “En temps en què mancava el recurs de la fotografia, ¿la metàfora era utilitzada per representar realitats més gràfiques a la ment dels primers seguidors de la Paraula de Déu?”, hi torno. “No ho havia pensat, però sí”.

Ara, la conversa, en plena navegació, pren unes coordenades geogràfiques que ens porten a visitar illes mentals com ara la de la seva pròxima publicació (“és un treball que m'ha encomanat, arran d'aquest, la Direcció General d'Afers Religiosos”); la de l'expresident Jordi Pujol (“va presenciar una presentació del meu

llibre a Barcelona i tenim una relació interessant després d'obrir-se en canal en alguna entrevista que li he fet”), i la del periodisme de la vivència, tal com l'anomena (“que, en aquests moments de la vida, em permet estar entre les memòries i les no-memòries presentant continguts viscuts pels meus propis ulls”).

Sense temps per escriure les seves memòries a causa de dedicar-ne bona part a la redacció continuada d'articles i llibres, i la seva vessant d'avi entre Torredembarra i Barcelona, Batista ha creat un pont per unir dos mons que fins ara s'ignoraven: el pinyol del cristianisme i l'ofici de periodista. Una construcció d'asfalt modern i humit com els carrers que tornem a trepitjar de Torredembarra, però prometedora per a les noves fornades de feligresos. Passant de nou per davant de l'església, l'orgue de la qual té les seves empremtes gravades als teclats, els pares i les mares acomiaden els seus fills a les portes de la rectoria: les cinc, l'hora de catequesi. “La Bíblia té continuïtat”, sentència.

1 Antoni Batista, assegut a les escales de l'Església de Sant Pere Apòstol de Torredembarra. Foto: Xavier Pete.